

delse, men ogsaa at undlade at anvende, naar de ikke have tilstrækkelig Klarhed om en Skattepligtigs Formuesforhold, og at anvende i en noget forffjellig Udstrækning efter de i det enkelte Tilfælde givne personlige Forhold. Dette kunde bedst udføres uden nogen Forandring i § 7, ved en Tilføielse til den Paragraph i Loven efter Contingentsystemet, som omhandler Skattecommissiønernes Myndighed til, hvor særlige Forhold tale derfor, at foretage en Nedsættelse i Skatteindtægten. Denne Tilføielse foreslaaer disse Medlemmer affattet saaledes:

„Hvor en Skatydens Indtægt eller over Halvdelen af den hidrører fra Formue, er Skattecommissiønen berettiget til at foretage en Forhøielse i Skatteindtægten med indtil en Fjerdededel af det Beløb, hvortil denne i Overensstemmelse med § 7 er ansat“.

En saadan Forhøielse maatte selvfølgelig kunne gøres til Gjenstand for Paatale, for Overfskattecommissiønerne.

Atter andre Medlemmer (Abler, Clausager og Kjær) ere vel enige i, at det ikke er ubilligt, at Indtægt af Formue beskattes høiere end Indtægt af personlig Virksomhed, naar de praktiske Vanskeligheder kunne overvindes, men finde ikke, at noget af de stillede Forslag har overvundet disse. — Disse Medlemmer ere enige i, hvad ovenfor omtales om det første Forslag, men de ansee det sidste for endnu mere forfæstligt, da sikkert Skattecommissiønernes meget forffjellige Skjøn og Betragtningssmaader ville gøre sig gjældende med Hensyn til dette Forhold og derved endmere forøge den Ulighed i Beskaffningen af Statens Borgere, der er Contingentsystemets væsentlige Mangel.

Medundertegnede Erik Jensen erkjender ogsaa, at det kan blive nødvendigt, at der paa en eller anden Maade træffes Bestemmelser, hvorved den større Skatteevne beskattes forholdsvis høiere end den mindre, men han lægger ikke nogen Bøgt paa, om dette skeer et Aar før eller senere. Derimod anseer han det for

at være Hovedsagen, at man, førend man gaaer over dertil, er enig om et saa godt og brugbart Grundlag som muligt for selve Indkomstskatten, og da et Flertal af Udvalget, hvortil han hører, ikke blot har foreslaaet, at Loven kun skal gjælde for eet Aar, men tillige at vende tilbage til Loven af 25de Juli 1867, med de Forandringer, som Udvalget har fundet nødvendige, saa formener han, at man bør gjøre sig den Erfaring nyttig, som en gjentagen Anvendelse af dette System kan bringe, førend der indsættes i Loven et Forslag, som et af de forannævnte, hvis Gjenemførelse, som ovenfor er sagt, utvivlsomt vil frembyde store praktiske Vanskeligheder.

Det Spørgsmaal er blevet fremsat i Udvalget, om man ikke kunde undvære Skattecommissærerne. En Del af Udvalgets Medlemmer mener, at det vilde være for tidligt at gjøre dette Skridt. Ganste vist ere de i mange Communer ikke mere nødvendige for selve Eigningens Skyld; men der er dog sikkert ikke saa Communer, hvor de endnu kunne være til megen Nytte og give vedkommende Eigningscommissiønen megen nyttig Oplysning, og ifølge det Kjendskab, som de have erhvervet til Forholdene i de enkelte Communer, kan deres Bistand i mange Tilfælde være næsten uundværlig for Overfskattecommissiønerne, ligesom de ogsaa kunne give Amtsrådene særdeles nyttige Bidrag til den rette Ansættelse af Contingenterne. Flertallet (Clausager, S. A. Hansen, S. Jørgensen, Kjær og P. Nielsen) anerkjender vel, at der hos Skattecommissærerne kan indhentes nyttig Oplysning ved Ansættelsen af Contingenterne, og tiltræder derfor et Forslag om, at der hos de Mænd, som have været Skattecommissærer i 1867, kan indhentes Oplysning af Amtsrådet, om dette finder det ønskeligt for Contingenternes Fordeling; men med al Anerkjendelse af den Nytte, som Skattecommissærerne paa mange Steder have stiftet ved Eigningen i 1867, tilbøies endog med særligt Hensyn hertil anseer Flertallet det ikke for nødvendigt ogsaa næste Aar at vedligeholde denne Institution, og foreslaaer derfor at spare de ved den forvoldte Udgifter.